

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΙΧΛΙΑΣ

Ο Αρχιεπίσκοπος κυβερνά;

Εάν δεν μου διαφεύγει κάτι, χάρις στον Αρχιεπίσκοπο, ο οποίος δεν ανταποκρίθηκε θετικά στη δραματική δήλωση του Πάνου Καμμένου «εάν μου πείτε, Μακαριώτατε, να ρίξω τώρα την κυβέρνηση θα το κάνω», έχουμε ακόμη κυβέρνηση. Ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας μας προτίμησε, αντί ενός καταφατικού νεύματος, αντί να πει «ρίξ' την, Πάνο», να προσπαθήσει να λύσει την παρεξήγηση. Πρωτοφανές, νομίζω, για τα παγκόσμια δεδομένα του χριστιανισμού, αφού μόνο στις χώρες του Ισλάμ οι ιερείς καθορίζουν τις πολιτικές εξελίξεις.

Ακούω και διαβάζω συναδέλφους και αναλυτές που εκτιμώ, να περι-

γράφουν τον κ. Ιερώνυμο ως άνθρωπο ήπιο, που δεν λειτουργεί με παρορμήσεις, πως έχει υψηλό αίσθημα ευθύνης για τον ρόλο του και την ποιμαντική αποστολή του. Τον άκουσα, πάντως, στην τηλεόραση του ΣΚΑΪ στην «εξομολόγηση» που του απέσπασε ο διευθυντής της «Καθημερινής» Αλέξης Παπαχελάς, να καλύπτει πλήρως έναν από τους πιο ακραίους ιεράρχες του, τον Αμβρόσιο, επιμένοντας ότι, κατά βάθος, λέει σωστά πράγματα αλλά με λάθος τρόπο. Ο Μακαριώτατος απλώς διαχώρισε τη θέση του από τον τρόπο του επισκόπου. Το επισημαίνω γιατί νομίζω ότι το πρόβλημα της πολιτείας

με την Εκκλησία της Ελλάδος δεν είναι θέμα στυλ, είναι βαθύ και διαχρονικό και αφορά τον κοσμικό και εθνικό ρόλο που επιθυμεί η Εκκλησία να διαδραματίζει. Αφορά την Εκκλησία ως εξουσία, που αντλεί τη δύναμή της από τους χιλιάδες πιστούς. Εξ ονόματός τους επιδιώκει να παρεμβαίνει στην τρέχουσα πολιτική ζωή, να συναποφασίζει για ζητήματα εκπαίδευσης, να επηρεάζει σε θέματα λειτουργίας της πολιτείας ή εξωτερικής πολιτικής. Μειλίχια ή οργισμένη, η ιεραρχία έχει δώσει, για παράδειγμα, λυσσώδεις μάχες στο παρασκηνίο για να μπλοκάρει τη διδασκαλία της δαρβινικής θεωρίας της Εξέλιξης

στο σχολείο καθώς, βλακωδώς, θεωρεί ότι αντιμάχεται τη δική της διδασκαλία για τη δημιουργία του κόσμου.

Το περιστατικό με τον υπουργό Αμυνας, το οποίο επιβεβαίωσε στον Αλ. Παπαχελά ο Αρχιεπίσκοπος, εκτός από διαφήμιση του κ. Καμμένου στους πιστούς, είναι και μια επίδειξη της πολιτικής επιρροής της Εκκλησίας και της μεγαθυμίας της βεβαίως. Ανεξαρτήτως του αν πιστεύει κανείς ότι όσα απειλήθηκαν θα συνέβαιναν ποτέ, και μόνο που λέγονται είναι ντροπή για τη Δημοκρατία μας.

ΑΥΓΗ

Μέρες αβεβαιότητας

Πάντοτε οι αμερικανικές εκλογές είναι στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος, ειδικά από τότε που τελείωσε ο Ψυχρός Πόλεμος κι απέμεινε μόνο μία υπερδύναμη στον πλανήτη. Πάντοτε έδιναν κι έπαιρναν τα σενάρια για το τι θα σημάνει εάν βγει ο τάδε ή ο δείνα πρόεδρος των ΗΠΑ, όχι μόνο σε χώρες μικρές, αλλά και στις μεγάλες και ισχυρές, όχι μόνο στις χώρες-συμμάχους, αλλά και στις αντίπαλες. Αλλά αυτό που συμβαίνει αυτή τη φορά δεν έχει προηγούμενο. Ούτε καν όταν κατέβαινε πριν από οκτώ χρόνια για πρώτη φορά υποψήφιος ο Μπάρακ -“Yes, we can”- Ομπάμα, που είχε καταφέρει να γοητεύσει ακόμη και τους παραδοσιακά καχύποπτους έως εχθρικούς απέναντι στην αμερικανική πολιτική προοδευτικούς ανθρώπους στον κόσμο δεν είχαν μονοπωλήσει σε τέτοιο βαθμό οι αμερικανικές εκλογές το ενδιαφέρον του πλανήτη.

Τώρα όλοι περιμένουν το αποτέλεσμα της κάλπης στο Οχάιο, το Κολοράντο ή στη Βόρεια Καρολίνα -μέρη άγνωστα για τον περισσότερο κόσμο- για να δουν εάν τελικά θα επικρατήσει το μικρότερο ή το μεγαλύτερο κακό, αφού έχουν παρακολουθήσει επί μήνες ένα άθλιο προεκλογικό ριάλιτι σόου, που έμοιαζε περισσότερο με λασπομαχία, παρά με έστω σκληρή ανταλλαγή πολιτικών θέσεων και επιχειρημάτων.

Σε έναν κόσμο με όλο και περισσότερη αβεβαιότητα, με πολέμους που δεν λένε να τελειώσουν, στους οποίους

εμπλέκονται άμεσα ή έμμεσα σχεδόν οι πάντες, με ασύμμετρες απειλές, με βαθιές πολιτικές, οικονομικές και περιβαλλοντικές κρίσεις, με τεράστια προσφυγικά κύματα -που μπροστά τους αυτό που είδαμε στην Ελλάδα ήταν... φλοιοβος-, πολλοί παθαίνουν πανικό στην ιδέα ότι ο νέος ένοικος του Λευκού Οίκου μπορεί να λέγεται Ντόναλντ Τραμπ. Όχι ότι έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους στη Χίλαρι Κλίντον να μειώσει την αβεβαιότητα, αλλά τουλάχιστον τη θεωρούν προβλέψιμη - και πιστεύουν ότι δεν πρόκειται να πατήσει το κόκκινο κουμπί. Μέχρι πριν από ελάχιστες μέρες είχε σημάνει ένα είδος παύσης συναγερμού, καθώς οι δημοσκοπήσεις έδειχναν ελάχιστα πιθανή μια επικράτηση Τραμπ. Βέβαια, η ευστοχία των δημοσκοπήσεων σε πολλές περιπτώσεις τα τελευταία χρόνια -θυμηθείτε τις μέρες πριν από το δημοψήφισμα του περσινού καλοκαιριού στην Ελλάδα ή το δημοψήφισμα του Brexit- αποδείχθηκε περιορισμένη, αν όχι μηδενική. Και κανείς δεν βάζει το χέρι του στη φωτιά ότι οι αμερικανικές εταιρείες θα τα πάνε καλύτερα από τις ευρωπαϊκές. Ωστόσο, την εβδομάδα που πέρασε, η διαφορά μεταξύ των δύο μονομάχων στην Άγρια Δύση συρρικνώθηκε και ο φόβος πως από την Πρωτοχρονιά του 2017 συνομιλητής του πλανήτη μπορεί να είναι ο -στην καλύτερη περίπτωση- απρόβλεπτος Τραμπ αυξήθηκε.

ΕΘΝΟΣ

Νέο ξεκίνημα

Βεβαίως οι κυβερνήσεις δεν κρίνονται από τα πρόσωπα. Κρίνονται κυρίως από το περιεχόμενο των ασκούμενων πολιτικών. Η υλοποίηση και η εφαρμογή όμως των πολιτικών είναι συνυφασμένες και με τα πρόσωπα που καλούνται και αναλαμβάνουν να τις υπηρετήσουν. Αυτονόητα τα παραπάνω. Οσο και ότι κάθε δομικός, εκτεταμένος, ή όπως αλλιώς χαρακτηριστεί, ανασχηματισμός σηματοδοτεί, εν δυνάμει, ένα νέο ξεκίνημα για κάθε κυβέρνηση. Πολιτικά και επικοινωνιακά.

Στις έκτακτες συνθήκες που διανύει η χώρα σημασία δεν έχουν τόσο αυτά τα γενικά χαρακτηριστικά όσο η αποτελεσματικότητα και η λειτουργικότητα της κυβέρνησης. Δεδομένου ότι οι μεγάλοι στόχοι, με αιχμή τους οικονομικούς, είναι πολύ συγκεκριμένοι: αξιολόγηση, χρέος, ποσοτική χαλάρωση, ανάπτυξη. Μαζί με τις μείζονες μεταρρυθμίσεις που έχουν ανάγκη η χώρα και η κοινωνία. Ο πρωθυπουργός, έχοντας προφανώς μπροστά του ένα σχέδιο τριετίας, αξιολόγησε το κυβερνητικό έργο του προηγούμενου χρόνου, κάνοντας τις επιλογές του σε πρόσωπα και υπουργικές δομές για την επίτευξη των κυβερνητικών στόχων. Για μεγαλύτερη ευελιξία, ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, που απουσίαζαν συχνά έως τώρα.

Παλιά και νέα πρόσωπα θα κριθούν όχι από τα αξιώματα, αλλά από το έργο τους αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων τους. Περίοδοι πλέον χάριτος και ανοχής δεν υπάρχουν. Στη δουλειά θα δοκιμαστούν και όχι στους επικοινωνιακούς χειρισμούς ή άλλου είδους τακτικισμούς. Προσωπικές επιλογές σε μια συλλογική πολιτική δεν έχουν τύχη και νόημα. Οι πολίτες περιμένουν έργο χειροπιαστό, που θα το βλέπουν και θα το βιώνουν στην καθημερινότητά τους. Σε αυτό θα δοκιμαστούν και από τις επιδόσεις τους στο σχέδιο μετάβασης στην ανάπτυξη, με την κοινωνία όρθια.

Αν το νέο Υπουργικό Συμβούλιο μπορεί να διαφοροποιηθεί από άλλα του παρελθόντος είναι στη λειτουργία ενός νέου μοντέλου διακυβέρνησης, βασισμένου στη συλλογικότητα, στη λήψη και στην εφαρμογή των αποφάσεων, προς όφελος του πολίτη παντού.